

Zondag 5 jaar C. Jes. 6,1-2a.3-8; 1 Kor. 15,1-11; Lucas 5,1-11.

De lezingen die we zojuist gehoord hebben, zusters en broeders, spreken alle drie over roeping; over een mens, over drie mensen, die in hun leven op min of meer duidelijke manier de weg gewezen krijgen die ze voortaan moeten bewandelen. Min of meer "duidelijk". Van de ene kant heel duidelijk: ze ervaren dat hun leven een bepaalde richting uit moet gaan en ze begrijpen heel goed dat ze daar niet meer onderuit kunnen. Maar van de andere kant ook weer onduidelijk, want de weg die ze moeten bewandelen, de toekomst die hen wacht is hen volslagen onbekend. Duidelijk, in zoverre het doel dat hun voor ogen staat God is, de vervulling van het hoogste geluk dat een mens maar kan nastreven. En hun streven is andere mensen meeslepen naar dat geluk, naar God toe, naar de vervulling van ieder mensenleven. Maar van de andere kant is daar het grote onbekende van dat avontuur, is daar de angst van het niet-weten, van de eigen onmacht, van de onzekerheid.

Drie mensen: Jesaja, Paulus en Simon Petrus. Drie heel verschillende mensen, maar ook drie heel verschillende roepingsverhalen. Ze staan model voor het roepingsverhaal dat iedere mens in zich meedraagt, en ze kunnen met talloze verhalen, talloze modellen aangevuld worden. Het gaat over ieder van ons. En wanneer we deze verhalen vele malen lezen en herlezen gaan we er iets van onszelf in ontdekken. Want wij allemaal zoeken het geluk, streven naar het hoogste geluk. Als gelovig mens weet je dat dit alleen in God te vinden is. Maar ook wie niet gelooft zoekt naar het onuitsprekelijk geluk, dat hij niet benoemen kan, maar waarvan hij wel bevroeden kan dat het er moet zijn. Wij dromen allemaal van dat geluk en in die dromen gebeuren de stoutste dingen, en het kan gebeuren dat in die dromen plots iets duidelijk wordt: onze onmacht, maar tevens de overmacht en de zekerheid die ons zegt: en tóch..., en toch moet het, en kan het. We zijn niet allemaal zulke dichters en gelovige mensen als Jesaja, die in zulk een droomgezicht kunnen uitroepen: "Wee mij! Ik ben verloren. Ik ben een mens met onreine lippen". Of als Paulus: zó verblind worden door het weten: Hij is het. Of als Simon: "Heer, ga weg van mij want ik ben een zondig mens". Maar iets in ons doet toch hetzelfde al is het alleen maar ons gevoel van onmacht of onzekerheid. We zijn ook niet allemaal zo radicaal dat we zo maar ineens binnen dat inzicht durven zeggen: Hier ben ik, zend mij. Of: Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal. Of: Op uw woord zal ik de netten uitgooien. We hebben zoveel aarzelingen en we zijn zo gesteld op zekerheden, en het is allemaal nog zo onduidelijk. Niemand met goed verstand laat zich door zo iets onzeker leiden! Niemand weet wat de volgende dag zal brengen, niemand weet of de weg die hij in feite gekozen heeft de goede is, want telkens kiezen wij.

Jesaja, Paulus, Simon en nog zovele anderen wisten dat ook niet. Maar één ding wisten zij wel en dat was hun zekerheid: De weg naar God, de weg van God is absoluut de beste. De onduidelijkheid was: hoe loopt die weg. We zien die onzekerheid het duidelijkst bij Simon, want drie keer vinden we hem terug bij de netten, zelfs na de verrijzenis, en telkens liet hij ze achter en uiteindelijk heeft hij ze voorgoed verlaten, nadat hij ontdekt

had, dat de weg niet duidelijk is, dat de weg over rotsen gaat, dat ze moeilijk is. Maar dat ze léven geeft als je het doel maar steeds voor ogen houdt.

Toen Simon dat eenmaal ontdekt had was hij gewonnen maar werd hij opnieuw visser: maar nu mensenvisser, want wie dat eenmaal ontdekt is niet meer te houden, die wil anderen meetrekken. Want geluk alléén hebben, is geen geluk. Geluk is altijd iets gemeenschappelijks, is mededeelzaam.

Zusters en broeders, durven wij weer te geloven in onze dromen, in de droom dat het geluk bestaat, dat het God is die achter ons geluk tevoorschijn treedt. Durven wij achter die droom aan te gaan: onze ogen uitwrijven: in het besef dat we klein en zondig zijn, maar dat het die kleine mens niet is die het moet doen, (denken we aan de zwakke Simon Petrus) maar dat God ons trekt, dat God steeds opnieuw verschijnt, als we maar telkens onze ogen uitwrijven. Dat God telkens op onze weg verschijnt, als de man die niets van vissen afweet en je vraagt om het net uit te werpen op een tijdstip dat een normale visser niet gaat vissen.

Wie durft weer te zeggen: God ik heb onreine lippen, maar in Godsnaam: hier benik, zend mij!